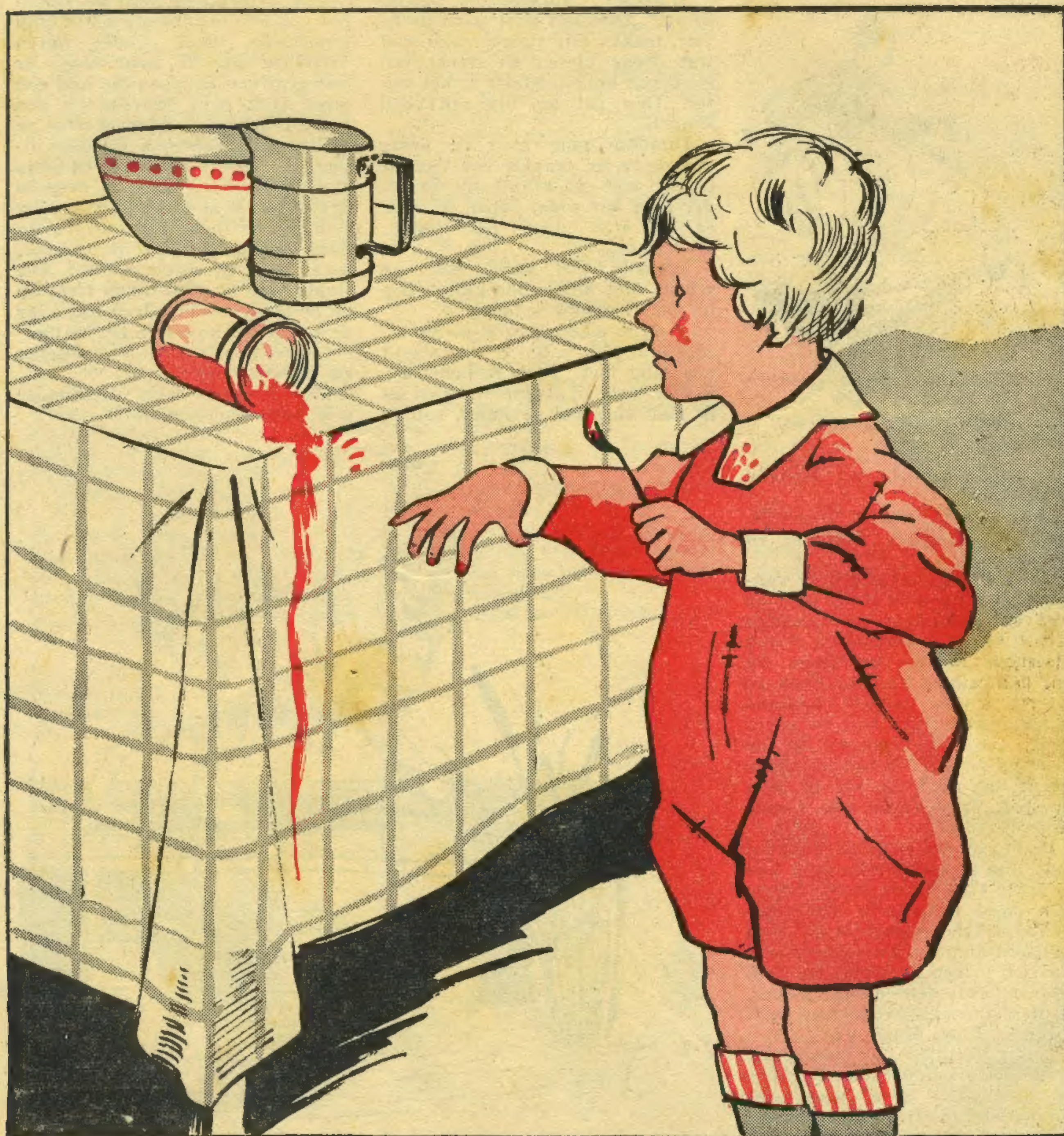
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 15 JULI 1937

JONGE MAN, WAT NU?

VAN MANKOE KWIKKWAK EN ZIJN VIJF LEERLINGEN

EEN OOSTERS SPROOKJE

★

ERGENS in het Oosten, wáár precies weet ik niet, maar in ieder geval hier heel ver vandaan, leefde eens een heel wijze man. Tenminste, hij dacht zelf, dat hij de wijsheid in pacht had. Hij heette Mankoe Kwikkwak.

Hij had vijf leerlingen. Die wilden ook graag wijs worden en waar konden ze dat beter leren

....deed het water: „Ssssssssst!"

dan in de school van Mankoe Kwikkwak?

Hun namen waren Weeswijs, Warenar, Hollebol, Dimdom en Zevenster.

Op een goede dag gingen ze wandelen. Ze staken de rivier over en begaven zich naar de naburige dorpen om te onderzoeken, of zich misschien nieuwe leerlingen bij hen aan wilden sluiten. Toen ze nergens succes hadden, besloten ze maar weer naar huis te gaan. Maar, owee! Ze kwamen bij de rivier en bemerkten tot hun grote schrik, dat de brug, die ze over moesten, weggeslagen was. Goede raad was duur.

De vijf leerlingen keken hoopvol naar hun leider Mankoe op. Die ging op een flinke steen zitten, trok diepe rimpels in zijn voorhoofd, krabde eens achter zijn oren en dacht diep na. De anderen zetten zich in een kringetje om hem heen en bewonderden hun meester, die in alle moeilijkheden raad wist.

Eindelijk zei Mankoe:

„Mijn leerlingen, ik geloof, dat ik de oplossing gevonden heb, hoe wij deze wilde rivier weer over kunnen steken. In haar woestheid heeft zij de brug weggeslagen, wij zullen dus wachten, tot zij slaapt."

De anderen waren het daar roerend mee eens.

„Maar hoe weten wij, of de rivier slaapt?" vroeg Zevenster.

„Luister," antwoordde Kwikkwak, „Dimdom gaat naar de rivier, maakt een vuurtje aan met wat droge blaren en steekt een gloeiende houtspaander in het water. Dan zal hij het antwoord krijgen."

Dimdom ging naar de oever van de rivier, maakte een vuurtje en liep met een brandende spaander naar het water. Toen hij deze er in stak deed het water: „Sssssssst!"

Dimdom viel haast óm van schrik. Met knikkende knieën liep hij naar Kwikkwak terug.

„M-m-m-meester, m-m-meester," stotterde hij, „de rivier slaapt nog lang niet. Toen ik haar aanraakte, siste zij als een slang en als ik niet vlug was gevlucht, zou zij mij zeker verslonden hebben."

Mankoe verschoot van kleur.

„Hebben jullie het gehoord, vrienden," zei hij, „de rivier slaapt nog niet. We zullen dus moeten wachten."

Ze bleven rustig zitten en kortten de tijd met het vertellen van verhalen, die ze over de rivier gehoord hadden.

„De rivier is een dief," zei Hollebol, „ik heb het den broer van mijn grootvader vaak genoeg horen vertellen. Luister maar eens. Er was eens een hond en die had een groot stuk ham gestolen bij een boer. Daar rende hij mee over de velden en kwam ook bij deze rivier. Hij liep de brug over en bijna aan de overkant keek hij even in het water. Wat zag hij? De rivier toonde hem een nog veel grotere ham. Natuurlijk hapte hij er naar, maar wat deed de rivier? Die slokte vlug beide stukken vlees op en de hond mocht alleen nog naar de kringetjes kijken in het water."

„Vreselijk," zeiden de anderen en Warenar riep:

„Zoiets heeft mijn grootvader ook eens meegemaakt."

Die slokte vlug beide stukken vlees op...

„Vertel op," zei Mankoe.

„Mijn grootvader was eens met een vriend naar de stad geweest om zout te kopen. Zij hadden twee ezels bij zich, die elk twee manden met zout op hun rug droegen. De brug was toen nog niet over de rivier geslagen en dus waadden ze er door heen. Maar wat ontdekten ze toen ze aan de overkant stonden? Dat al hun zout verdwenen was!"

„Dan waren de manden zeker open gegaan," merkte Mankoe op.

„Geen denken aan hoor!" zei Warenar, „ze onderzochten hun manden en er was geen gaatje in te ontdekken. Vol angst en beven zijn ze naar huis gegaan en waren blij, dat ze het er levend af gebracht hadden."

Het werd avond.

„Weeswijs," zei Mankoe Kwikkwak, „ga jij eens voorzichtig onderzoeken, of de rivier nu slaapt."

„Ik zal gaan," zei Weeswijs.

Voorzichtig wandelde hij naar de rivier, stak een vuurtje aan, nam een brandende spaander en wilde die in het water steken. Hij merkte echter niet in de duisternis, dat het hout uit was, voor dit het water aanraakte.

Het water siste niet.

Vliegensvlug holde hij naar Mankoe terug.

„Meester, meester," schreeuwde hij, „de rivier slaapt als een os."

„Ssst, ssst," zei Mankoe fluisterend en legde een vinger op zijn mond, „sssst, maak haar dan niet wakker. We zullen nu proberen de rivier over te steken."

Mankoe ging voorop.

Hij zou hun voordoen, hoe ze de rivier over moesten steken. Heel hoog lichtten ze hun benen op en staken ze een voor een telkens in het water, zonder te plonsen of te spatten. Zonder ongelukken kwamen ze dan ook aan de overkant.

Ze sprongen van het ene been op het andere, omdat ze 'm dat zo fijn geleverd hadden en prezen de wijsheid van Mankoe Kwikkwak.

Maar Zevenster riep opeens:

„M-m-m-maar we zijn maar met ons vijven. Nu heeft de rivier toch een van ons meegesleurd!"

„Ga op een rijtje staan," beval Mankoe.

Dat deden ze en de wijze Kwikkwak begon te tellen.

„Een-twee-drie-vier-vijf, een-twee-drie-vier-vijf!"

Ja — er waren er maar vijf. Want hij vergat natuurlijk zichzelf mee te tellen.

Aan het gejammer kwam geen einde en verslagen liepen ze rond.

„Wat een schurk is die rivier," riep Zevenster.

„Er moest een vuur komen om haar uit te drogen," zei Hollebol.

„Hoe durft ze een leerling van Mankoe Kwikkwak te verslinden!" riep Warenar.

„Zij is een dochter van de zwarte slang," gilde Weeswijs.

„Ze heeft geen ziel," zei Mankoe en allen knikten.

Daar kwam toevallig een verstandig man voorbij en die vroeg belangstellend, waarom zij zo verdrietig waren.

„De rivier heeft een van mijn leerlingen opgeslokt," antwoordde Mankoe Kwikkwak, „we waren met z'n zessen en nu zijn er nog maar vijf over."

De vreemdeling zag toch duidelijk zes mannen voor zich staan, maar spoedig ging hem een licht op en hij zei:

„Ik ben een tovenaar; als jullie me een flinke som betalen zal ik zorgen, dat jullie verdwenen vriend weer terecht komt."

„We betalen ieder tien goudstukken," zei Mankoe en de anderen knikten.

Daar kwam toevallig een verstandig man voorbij . . . .

„Kijk, dit is mijn toverstok," zei de man en toonde hun zijn wandelstok, „ga maar eens op een rijtje staan met je rug naar me toe. Ik zal ieder een tik met de toverstok geven en dan moet elk zijn naam noemen. Ongemerkt zal de zesde man zich dan weer bij jullie voegen."

Ze draaiden zich om en de eerste kreeg een klap:

„Weeswijs. Een!"

De volgende was aan de beurt.

„Dimdom. Twee."

„Hollebol, drie, Warenar vier, Zevenster vijf en Mankoe Kwikkwak zes!"

„Zie je wel," zei de man en de wijze Mankoe en zijn leerlingen vielen hem om de hals van blijdschap. Graag betaalden ze hun goudstukken die ze beloofd hadden en tevreden gingen ze alle zeven naar huis.

PIET BROOS

Mankoe ging voorop

SNOEKIE, OP ZOEK NAAR EEN SCHAT

TOM VERSLAAT DE VIJAND

Tom kwam als een lawine
Langs Snoekie's verse spoor.
Hij riep tot de bandieten:
„'t Spijt me, dat ik u stoor!"

Zijn elboog beukte d'ander
Precies tegen zijn neus.
En Tom zei triomfant'lijk:
„Dat was een treffer, heus.'

Snoekie kroop snel van onder
De steenhoop weer vandaan,
Ontdeed Bob van z'n boeien,
En zei: „'t was knap gedaan."

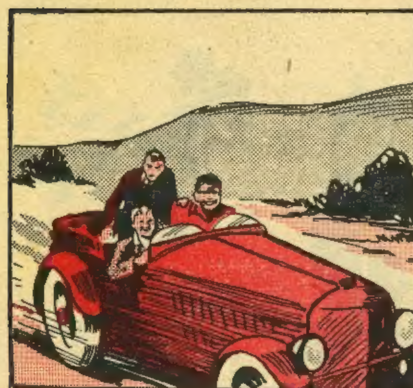
D'ontvoerders waren beiden
Nog half en half verdoofd;
„Je hebt," zei Snoekie lachend,
„Die lui een kool gestoofd."

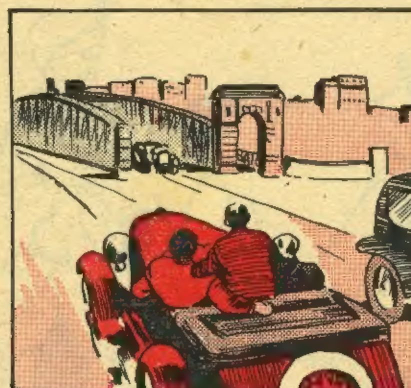
„Ze zijn wat heet gebakerd,
Koel ze wat af," zei Bob.
„Een bad hebben ze nodig,
„Dat kikkert ze weer op."

De dieven kropen proestend
Uit die ondiepe plas.
En zagen tot hun woede,
Dat Bob reeds gaf vol gas.

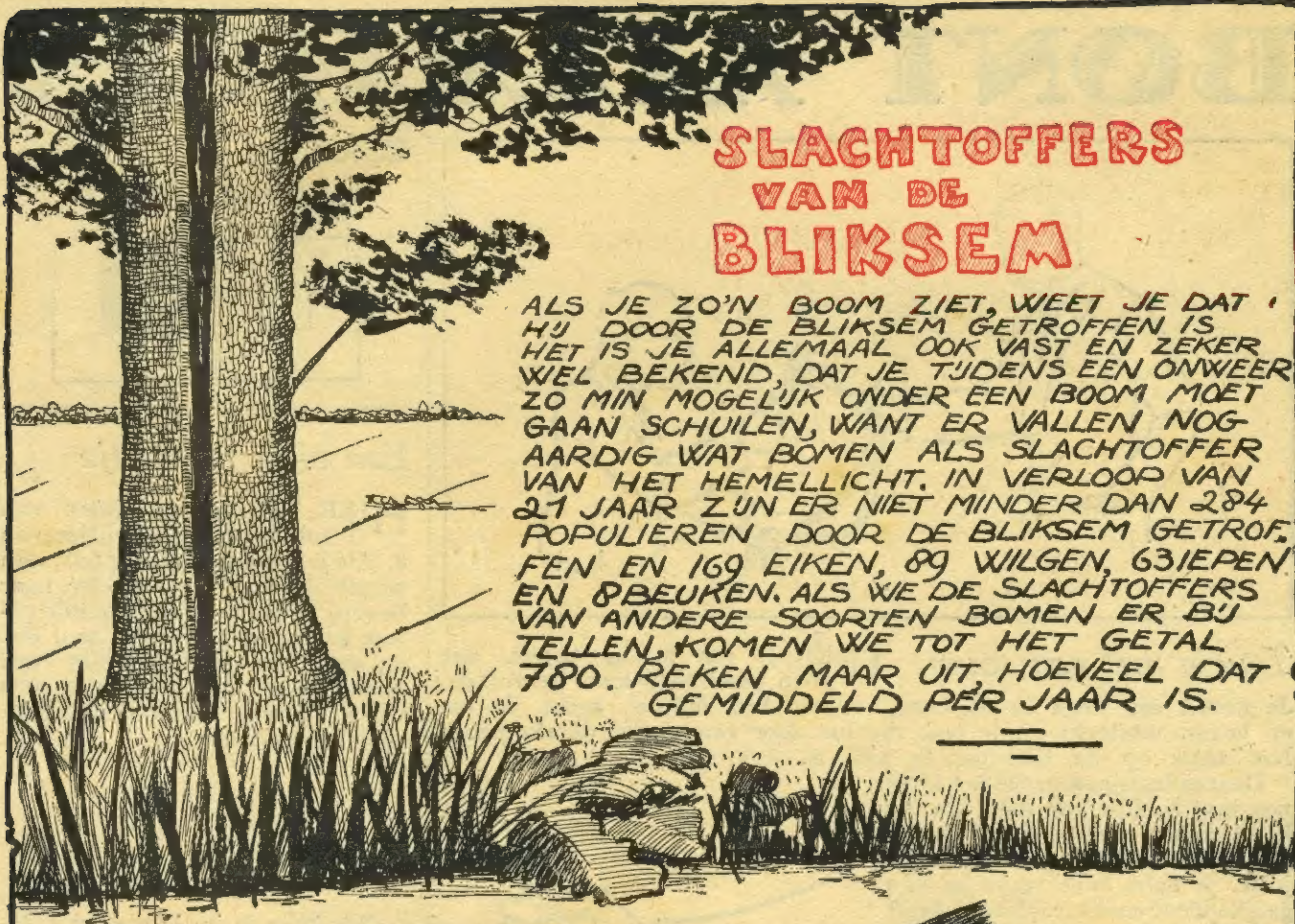
„'k Had eerst gedacht," zei Snoekie,
„Dat loopt waarachtig spaak.
„En nu rijden we lekker
„In d'auto van Jan Kraak!"

Ze snorden ongehinderd
Tot in de grote stad.
En reden naar de haven,
Tom dacht: wie doet ons wat?

Daar stonden twee agenten
En keken naar het spel.
„Dat is niet pluis," zei d'ene,
„Stop, jullie daar, en snel!"

SLACHTOFFERS VAN DE BLIKSEM

ALS JE ZO'N BOOM ZIET, WEET JE DAT HIJ DOOR DE BLIKSEM GETROFFEN IS. HET IS JE ALLEMAAL OOK VAST EN ZEKER WEL BEKEND, DAT JE TIJDENS EEN ONWEER ZO MIN MOGELIJK ONDER EEN BOOM MOET GAAN SCHUILEN, WANT ER VALLEN NOG AARDIG WAT BOMEN ALS SLACHTOFFER VAN HET HEMELLICHT. IN VERLOOP VAN 21 JAAR ZIJN ER NIET MINDER DAN 284 POPULIEREN DOOR DE BLIKSEM GETROFFEN EN 169 EIKEN, 89 WILGEN, 63 IEPEN EN 8 BEUKEN. ALS WE DE SLACHTOFFERS VAN ANDERE SOORTEN BOMEN ER BIJ TELLEN, KOMEN WE TOT HET GETAL 780. REKEN MAAR UIT, HOEVEEL DAT GEMIDDELD PER JAAR IS.

DE SNOEK

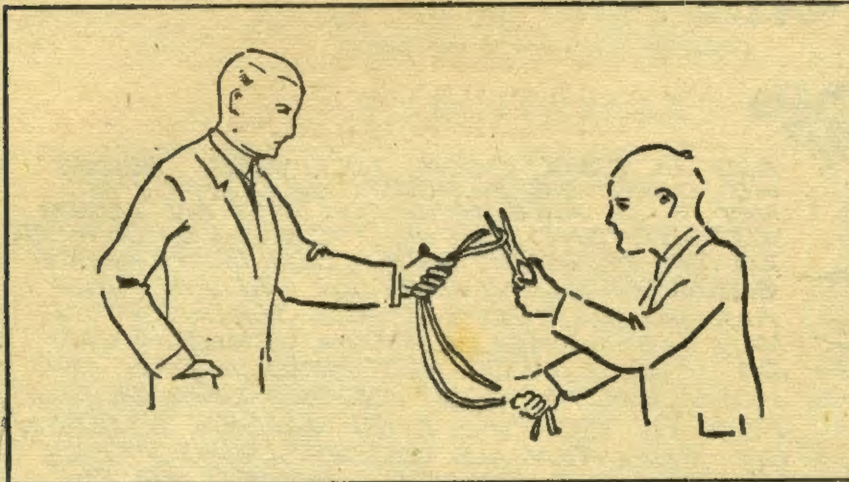
WORDT DE HAAI DER ZOETE WATEREN GENOEMD. WIST JE DAT HIJ WEL HONDERD, VIJFTIG JAAR EN OUDER KAN WORDEN?

DE ADDER

IS ONZE ENIGE GIFSLANG. WETEN JULLIE, DAT DIT GEVAARLIJKE, DRIFTIGE SLANGETJE, ALS HET KWAAD WORDT, MEESTAL IN Z'N EIGEN SCHADUW BIJT? DE ADDER IS BIJNA ALTIJD OP Z'N HOEDE, EN DAAROM DUS OOK STEEDS GEVAARLIJK. ZIJN BEET IS LANG NIET ALTIJD DODELIJK.

BONT ALLERLEI

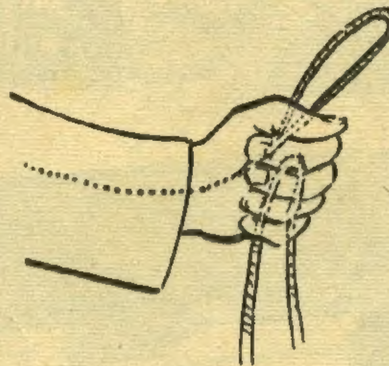

Trucje met een touw

HIER is een aardig trucje, dat je in gezelschap kunt gebruiken. Je neemt een touw in de hand, vouwt het dubbel, zodat de lus er boven uitsteekt en je laat die lus door een ander doorknippen. Net zoals op de tekening te zien is.

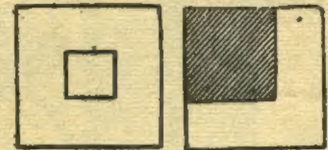
Daarna laat je zien, dat het touw nog heel is. Hoe kan dat ? Ja, nu komt de aap uit de mouw ! Bekijk de tweede tekening eens goed : juist, je hebt twee touwtjes van gelijke kleur en dikte. Het ene blijft in de hand zitten en het andere, dat je laat doorknippen, verdwijnt stiekum in je mouw. Zodra 't doorgeknipt is, moffel je 't weg en laat je zien, dat „'t doorgeknipte touw" nog heel is. Een beetje oefenen en 't gaat wel !

Kijk maar eens goed naar de tekening.

Oplossing vorig nummer

LUCIFERS-KUNSTJE

Een cijferpuzzeltje

HIER heb je de cijfers van 1 tot en met 9 in rijtjes van 3. Als je die drie rijtjes optelt, dan wordt de som : (van onder naar boven) 1368. Kun je die zelfde cijfers echter zodanig plaatsen, dat de som van de drie rijtjes van onder naar boven precies 900 wordt ? Slechts één keer hetzelfde cijfer gebruiken !

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Dus krijg je in de nieuwe volgorde 9 streepjes en moet je op elk streepje één keer de 9 cijfers plaatsen :

—	—	—
—	—	—
—	—	—
9	0	0

De vlugge tekenaar

ALS jullie goed kijken, zien jullie dat al die kleine tekeningetjes in één trek zijn gemaakt, dus zonder ook maar één keer het potlood op te lichten. Behalve voor de snor van de poes en de ogen. In het bovenste tafereeltje zien jullie, hoe een boer achter zijn ezel aanloopt ; in 't tweede staat de poes bij haar melkkommetje, terwijl er in de buurt een vogel fluit. Onderaan hebben jullie een vloot eendjes, met vader ooievaar en een slak, die 'n wandeltochtje maakt. Probeer ze maar eens in één trek na te tekenen. Na wat oefenen lukt het wel en kunnen jullie 't uit het hoofd.

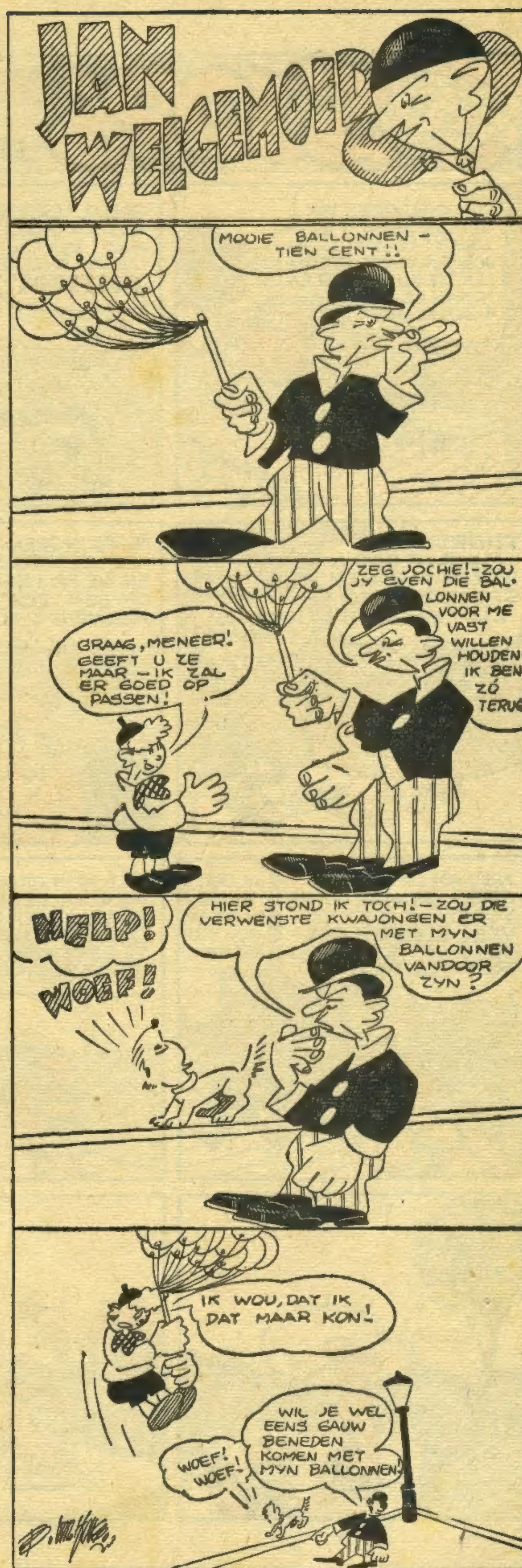

Zomer-regen

Tikke — tokke — tikke — tak
tikt het op ons zwarte dak.
Laat maar spetteren, die regen,
op de straten en de wegen,
op de bloemen en de blaadjes,
op de weien en de paadjes,
in de beken en de sloten,
op de daken, in de goten,
op de takken, langs de bomen,
die er wijduit staan te dromen,
op de akkers van de boeren,
die blij naar de wolken loeren.
Ha, zo'n buitje hemelwater
brengt hun goede vruchten later.
Alles wordt van 't water nat,
kliedernat! — wat hindert dat?
Kindren malen niet om regen,
want zij kunnen er best tegen,
gauw het parapluutje strak,
en 't getokkel op hun dak
klinkt hun als muziek in d'oren,
die zij heel graag willen horen.
Op de maat ervan nu stappen,
een-twee-drie in 't water trappen,
fijn door kleine slootjes plassen,
moeder moet straks kousen wassen,
Alles wordt van 't water nat,
kliedernat....! wat hindert dat!!

PIET BROOS

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

EEN GOEDE INVAL.

